

Irena Obermannová

NORMÁLNÍ ZÁZRAKY

motto

MOTTO

**Irena
Obermannová**

NORMÁLNÍ ZÁZRAKY

Praha 2008

© Irena Obermannová, 2008
Cover photography © Jan Saudek, 2008
© foto pro ONA DNES Ondřej Košík, 2008

Veškerá práva vyhrazena

ISBN 978-80-7246-403-6

Miška je kouzelná

Proč je tak vzrušující dělat to na kuchyňské lince, zeptala by se ho ráda, ale nebylo to momentálně možné. Dřez se rytmicky otrásal a Stázina viděla před očima všechny nože dvakrát. Teď třikrát. Pětkrát až příště.

„Víš proč?“ četl jí myšlenky, jako vždycky po milování.

„Je to tam rovný a čistounký. Kuchyň volá po tom, aby byla potřísněná, aby se v ní řvalo. Ještě bych to rád zkusil na operačním stole, ale to jsem bohužel zatím neměl příležitost.“

Usedli nazí ke stolu a dojídali nakládané okurky.

„A co ještě jsi nezkoušel?“

„Pustit si k tomu digestoř.“

„Kolik budeme mít dětí?“ zeptala se rozmarně.

Plánování společné budoucnosti nesnášel. Teď však vycítila, že je dobře naladěn.

„Tři až pět,“ řekl.

„Pět je lepší.“

„Můžeme mít i čtyři.“

„Pět dcer!“

„Za nic na světě! Musíme mít nejmíň dva kluky!“

Jeho dceři bylo deset. Anastázie ji ještě nikdy neviděla, přestože už spolu chodili dva roky. Jakub tvrdil, že ji na to chce připravit. Aby jeho holčička neutrpěla šok. Aby se Stáziny nelekla. Ale když ona ji tolik chtěla vidět!

„Dobře. Dva kluky, tři dcery.“

„No sláva.“

„Ty dcery budou raubířky. Pirátky z Karibiku.“

Pokud si vůbec kdy představovala svoje děti, tak jediné holky a jediné pihovaté a rozdováděné. Nechtěla žádné šprtky, bábovky.

„V tom případě je můžem dělat od zítřka.“

Zpanikařila. Že by to byla nabídka k sňatku? Ne, věděla, že Jakub a svatba, to nejde dohromady.

„Možná bys mě nejdřív měl seznámit se svou dcerou.“

„Víš co? Vezmu ji sem příští víkend.“

„Na celý?“

„Je kouzelná, okamžitě se do ní zamiluješ.“

Kdyby měl ke svatbám aspoň trochu kladnější vztah, aspoň o maličko, aspoň tak, že by se vzali, jaké by si vybrala šaty? A jak by svatbu pojali? Jako operu, nebo sólo pro housle a klavír? Pozvala by všechny kamarády. Všude by byly kytky. Bílé, určitě. Kopretiny, ty miluje. Žádné růže, nezná nic trapnějšího. Ještě ujdou tulipány. Nejradši má žluté, ale co její šaty? Přece nemůžou být žluté, připadala by si jako žloutek. Ale svatba s vejci souvisí. S jejími vejci tam uvnitř a s pěti jejími raubířkami.

Na Mišku se těšila. Jakub o ní často mluvil. Říkal, že je úžasná a krásná a chytrá. Snažila se si ji představit, ale moc jí to nešlo. Jednou jí ukázal fotku. Miška na ní jela na saních zachumlaná až po uši, přesto musela uznat, že její kulich působí úžasně, krásně a chytře.

V sobotu si přivstala. Jakub tvrdil, že Miška má ráda rýžový náky, ale nějak tomu nemohla uvěřit. Vyrázila na nákup a auto napěchovala biopotravinami a vším, co si vypsala z kuchařské knihy *Žijte zdravě*.

A doma netrpělivě připravovala báječné saláty a zapékané dary moře. Ještě rozmixovat rajčatový džus. Až jich bude muset dělat pět, bude ho radši kupovat v krabici, zasněla se. A napadlo ji, že její svatební šaty budou bílé. Nepotřebuje být originální. Svatba je božsky zapracatělá záležitost. Nic tak sexy jako kuchyňská linka.

Otevřela celá rozzářená. Jakub jí nejdřív zakryl oči kyticí kopretin. Ale pak ji stejně spatřila. Tlustou šprtku s vystrčeným břichem naditým do oranžového svetříku s ná-

pisem *I am your body*. Nevěřila svým očím, ale opravdu na ní nenacházela vůbec nic roztomilého ani sympatického, zkrátka nic, co by aspoň vzdáleně připomínalo pirátku z Karibiku.

„Co to tady smrdí?“ protáhla Miška obličej.

„Stázina dělala oběd. Hrozně se snažila, aby ti chutnal.“

„Stázina? Co je to za jméno?“

„Vidíš, ani jsem vás nepředstavil. Říkám jí tak. Jak víš, jmenuje se Anastázie.“

„Hm. Já jsem Michaela. Lidi, který mě maj rádi, mi říkaj Miška.“

„Ahoj, Miško.“

V životě se tak nepřetvařovala.

Miška se jídla ani nedotkla. Pravila, že je tam moc zeleniny. A jestli nemají rýžový nákyt. Nebo aspoň tatarku. Jenomže nic takového neměli.

„Ty držíš nějakou dietu?“ Miška se na ni podívala zamračeně přes stůl.

„Snažím se jíst zdravě, víš.“

„Hm.“

Miška chvílku přemýšlela.

„Pečeš?“

„Ani moc ne,“ odpověděla po pravdě.

„Dala bych si vanilkovej dort.“

„Říkám, že nepeču!“

„No, ale možná bys to dneska mohla zkusit,“ zaprosil Jakub. „Pomůžem ti, vid,“ mrkl na dceru spiklenecky.

„Já ne,“ odvětila Miška. „Kde máte počítač?“

Posadil ji k jejich novému bílému notebooku, ve kterém Stáza měla všechny důležité soubory. Některé ještě nezkopírované. Snažila se jí to vysvětlit, ale místo toho jí Miška hned našla na internetu recept na vanilkový dort. Vytiskla ho. A zatímco si Jakubova dcera surfovala, Stá-

zina pekla. Jakub sice chvílku pomáhal, ale pak si zapnul televizi.

„Myslela jsem, že půjdem do kina nebo na procházku,“ neodpustila si.

Skoro plakala. Jejich prostopášná kuchyňská linka byla celá zamatlaná od vanilkového těsta, které jí recept nabádal osladit tak, že kdyby ho jen jednou olízla, ztloustne o sto kilo. Jakub vždycky říkal, že se mu líbí štíhlé holky. A vkusně oblečené, vybavovala si s hořkostí.

Ale zvládla to, dort byl hotov a vypadal neuvěřitelně. Dmula se pýchou.

„Máma ho dělá líp,“ ofrňovala se Miška.

„To nemohu posoudit,“ namítla Stázina.

„Poslyš, kdyby sis myslela, žes ho upekla dobře, tak by sis taky vzala.“

„Říkám ti, že držím dietu! Taky bys měla!“

Miška ji neuznala za hodnu odpovědi. Spořádala půlku dortu a Stáza se těšila, že třeba konečně někam všichni tři vypadnou. Měla pocit, že v bytě se uduší. V bytě, který si s Jakubem pronajali před dvěma lety, protože se mu prostě nedalo odolat. Připadal jim tehdy jako stvořený pro krásné, mladé, milé lidi. Nikoli pro obludy, které vůbec neladí s minimalistickým interiérem. Jak se mohlo Jakubovi něco takového narodit? A není ta holka nakonec po něm? Její pirátky z Karibiku začaly nabývat Miščiných rysů.

„Mně se nikam nechce,“ oznámila holčička po dvou hodinách strávených s počítačem a čokoládovými bonbony.

„Měla by ses trošku hejbat. Děti potřebují pohyb,“ nadhodila zoufale.

„Zejtra písem písemku z dějáku. Vyzkouším tě,“ pravila Miška.

„Ty mě?!“ Anastázie se upřímně zděsila.

„Tím se to skvěle naučím. Že jo, tati?“

„Jo. To je dobrý nápad.“

Jakub k ní vyslal od televize chlácholivý pohled a návrh dodal:

„Víš, že se mi vlastně taky nikam nechce?“

Ale to už Miška triumfálně vyťahovala z tašky učebnici dějepisu.

„Kdy začal novověk?“ vypálila.

„No...“ Stázina usilovně přemýšlela. Nevybavovala si, že by se kdy učila takové datum.

„1492!“ Miška se na ni dívala jak Vítězný oblouk.

„To byla objevena Amerika!“

„No právě! A co se stalo o sto let později?“

Nějak si nevzpomínala.

„Narodil se Jan Amos Komenský – teda jestli ti to jméno něco říká.“

Cítila se jak zpráskaný pes. Její ponížení nebralo konce.

„Tati, ona to vůbec neumí,“ neopominulo ji to rozto-milé dítě prásknout.

„Jak to? Bitvu na Bílé hoře věděla!“

„To ví ale každej debil!“

Miška s Jakubem se dohodli, že u nich jeho holčička zů-stane na noc a že jí ráno Anastázie hodí do školy, protože on odchází dřív.

Když konečně za obludou zapadly dveře jejich ložnice, zeptala se Stázina:

„Můžeš mi říct, kde budu spát my?“

„Ustelem si v kuchyni. Dáme si na zem karimatku.“

„A jí necháme celou tu velkou postel? No, tlustá je na to dost.“

„Neměj péči. Vyroste z toho,“ pravil Jakub s převahou zaručeně jakostního genetického přenosu.

„Jestli bude takhle žít, tak určitě ne. Je to tlustoprška.“

Rozmotávala na zemi zelenou karimatku, o které se naivně domnívala, že už na ní bude vždycky jenom cvičit.

„Poslyš, co kdybys do ní neryla? Je to moje dcera.“

„Ale je tlustá a nenávidí mě.“

„S tím druhým souhlasím.“

„Co s tím uděláš?“ zeptala se.

Objal ji a hladil. V uchu cítila jeho dech. Začala přemýšlet, jestli na ni není karimatka na dlaždicích přece jen moc tvrdá. Vsunul jí ruce pod zadeček a hned to bylo lepší. Možná je Miška přece jen po mamince.

„Tatí, já se tam bojím.“

Tyčila se nad nimi jak kynutý rýžový nákyt.

Vymrštil se.

„Opravdu, kočinko?“

„Opravdu. Ta postel je hrozně velká. Cejtím se v ní opuštěná.“

Už jí chtěla navrhnout, ať si lehne na karimatku, jenomže Jakub ji nepustil ke slovu.

„To bude dobrý, ještě to zkus.“

Miška nesnesitelně protáhla obličej.

„Pojď si ke mně lehnout.“

Anastázie chtěla zařvat, ale rozmyslela si to. Jen by jí to ubíralo síl, které ještě bude potřebovat. Jakub se zvedl a odešel spát ke své příšeře.

Probudila se v pět hodin ráno zmrzlá a opuštěná. Snažila se spát dál, ale nedařilo se jí to. Slyšela Jakuba, jak se potichoučku vyplížil od Mišky z ložnice. Chová se tak ohleduplně, pomyslela si vztekle. V kuchyni si nevzal ani oříšek, aby ji nezbudil.

Znovu zavřela oči. Možná by i usnula, kdyby o ni Miška brutálně nezakopla a nesvalila se hned vedle ní. Viděla zblízka její veliké šilhavé oko.

„Uděláš mi snídani?“ zakňourala.

Miška spořádala zbytek dortu a otázku, jestli jí nevdá, že maminka dělá lepší, vůbec neuznala za hodnu své odpovědi. Pak už jí jen Anastázie předjela autem před dům, protože Miška nebude přece chodit za roh. Do kterého lesa ji má zavést, čím jí zavázat oči a kolikrát ji zatočí dokola, aby se už nikdy nevrátila, uvažovala za jízdy.

Místo toho zastavila před školou.

Konečně se na ni Jakubova dcera mile usmála a Anastázie si pomyslela, že nakonec možná není tak strašná, třeba je to jen věkem.

„Chci ti jen říct, že nade mnou nikdy nevyhraješ. Jasný?“

Miška jí dala pusy a zmizela v chumlu spolužáků.

Konečně Stázina viděla všechny kuchyňské nože pětkrát.

Biožena

Tepřve teď mohla ocenit ten skvělý nápad postavit si postel pod okno. Paprsky ranního slunce dopadaly přes dřevěné rolety na jeho tvář. Představila si, jaké by to bylo být také paprskem. Pošimrala by ho v nose, pohladila za uchem, zasvítila by mu na víčko, aby se konečně probudil. Možná se opravdu v ten paprsek proměnila. Otevřel oči. Okamžitě se přilípla tváří k jeho strništi. Vdechla všechny jeho ranní pachy, spojené s jejími.

Znali se celou jednu noc. Po hmatu. A převážně za tmy. Znali se krásně. Kdyby byla slunečním paprskem, opálila by jeho pobledlou tvář a ještě s ním tak týden zůstala. Ale takhle? Co bude asi dál. Neřekne nic. Kdo promluví první, prohraje.

„Dobré ráno,“ pohladil ji.

To vypadalo nadějně. Jako štěstí. Přimlaskla se k němu víc. A pak nejvíc.

Dlouho se s nikým nemilovala. Už asi dva roky měla hrůzu z mužského těla. Najednou ji děsila jeho jejich rozložitost, neskladnost, svaly, chlupy... ano, nejvíc ji děsily jejich chlupy. Rostly jim všude a jí čím dál víc připadaly hrubé, primitivní, najednou je nechtěla nalézat na svém těle, ve své posteli. Protože na své posteli si zakládala. Měla voňavou postel s bílým krajkovým povlečením, a když se chtěla mít hezky, rozstříkovala po ní éterický levandulový olejček. Někdy i mátový. A když se chtěla mít ještě líp, poházela po posteli plátky růží. Její postel se stala průzračným horským pramenem, zdrojem čistoty, návratem k panenství, do dětství. Byla v ní holčičkou. Její postel se proměnila v ochrannou oázu ve světě plném freonů, ozonových děr a chlupů. Co v ní však dělá on? Byl něžný. Byl blízký. Něco se stalo.

Odkopla bělostnou deku a přehodila si přes sebe bavlněnou košilku. Na prostěradle spatřila velkou louži po milování. Jezero lásky. Usmála se.

„Co si dáš k snídani? Jahody, grepový džus, oříškové müsli?“

Zasténal.

„Dal bych si vajíčko na slanině a šunku.“

To ovšem neměla. Vratce prošla bytem, přece jen toho včera dost vypila. A samé patoky! Co ji to jen napadlo? Už dlouho o sobě tvrdila, že jí kocovina nehrozí. Alkohol nepila.

Hodila na sebe kalhoty a svetr a vyrazila do nedalekého obchůdku. Chodila tam málokdy. Hned u vchodu ji omámila vůně čerstvého pečiva. Koupila rohlíky, vajíčka, špek a po chvilce váhání přihodila klobásu. Sbíhaly se jí sliny, to asi ta kocovina.

Posnídali spolu u jejího stolu z přírodního dubu. Dívala se jako vždycky do větví topolu za oknem a líbilo se jí, že jeho hlava neumožňuje, aby ten obrázek spatřila celý, jak byla zvyklá. S překvapením si uvědomila, že jeho hlavu vidí radši než ten topol. Jeho hlava jí připadala vzácná a drahocenná. Chtěla by, aby jí ještě chvíli ležela v klíně a ona ji mohla houpat, houpy hou. Zhltna vajíčka na špeku i klobásu a kafe s mlékem. Taková prasárna. Snad jí to aspoň pomůže na tu kocovinu. Už dlouho ráno pije jen zelený čaj.

Rozloučil se. Postával ve dveřích a chtěl ji políbit. Také ho chtěla políbit, houpy hou. Ale něco mezi nimi vězelo. Rozlila se mezi nimi ta kaluž na prostěradle, najednou se báli do ní vkročit, aby se neutopili.

Překonal náhlé rozpaky a políbil ji. Jen tak letmo, jako když se zavlní tráva.

„Ozvu se ti,“ řekl.

Takže všechno bylo, jak má být. Chtěl ji. Stál o ni. Líbilo se mu to s ní.

Když odešel, dlouze se sprchovala. Lila na sebe proudy vody, jako by měla každou chvíli vyschnout. Na tělo použila biomýdlo, bez konzervačních látek. Pak se vysušila bílým ručníkem a oblékla se do lněného oblečení v přírodní pískové barvě. Posadila se na zem na proutěnou podložku, zkrřížila nohy a zahájila svou pravidelnou ranní meditaci. Cítila, jak z ní vyprchává slanina i klobása i všechno napětí. Uvnitř jejího těla se rozhostil klid a mír, její mysl se roztékala jako máslo na slunci a ona se poddávala vesmírnému vlnění.

Celý den pila jen zelený čaj, aby se očistila od všech sajrajtů, které do sebe nacpala. Cítila, jak její tělo jásá. Šla do ložnice a pomalu převlékala celou postel. Louži už vysály paprsky slunce, které tolik milovala. Přitiskla si prostěradlo na prsa a ucítila vůni. Další louže se v ní rozlila až do konečků prstů. Rychle se šla znovu osprchovat a navoněla všechny své živočišné otvory přírodní vůní z bylinek. V podvečer jí poslal SMS.

Mohli bysme zajít do jedny skvělý hospody, vábil ji. Točej tam skvělý pivo a maj tam tataráky.

Po zhruba hodinové meditaci mu odpověděla, že dnes bohužel nemůže.

Zacvičila si pozdrav slunci a ulehla s četbou do své čerstvě povlečené provoněné postele. Vstoupilo do ní blaho.

Kdo miluje Karolínu

Jako každý rok po Štědrém dni odjížděla Karolína s přáteli do hor. Ani letos to nebude jiné. Už se nemohla dočkat. Oproti dřívějším pobytům jede však letos poprvé jako singl. Protože je singl. Ani ne před měsícem se s Igorem rozešli a on svoji účast v romantickém penzionu pod vlekem rezolutně odmítl. Nevadilo jí to. Právě naopak.

Těšila se o to víc. Trávit pobyt v páru jí už loni připadalo jako navýsost obtížné. Na horskou chatu většina hostů přijížděla sama jen se svým snowboardem a obrázkem na něm a s větší či menší plechovkou marihuany. Taky s obrázkem. Na víčku byly nejčastěji vymalovány nějaké prima vitaminy a popsány jejich zázračné účinky.

Ovšem Igor kouřil moc. Každý večer byl zhulenej a ona se pak musela nutit, aby s ním držela krok, aby jí nepřipadal jako kretén, aby jí naopak připadal zábavný a hustý, aby s ním mohla spát, aby se jí náhodou nechtělo jít na svah už dopoledne, aby náhodou nejezdila rychleji než on. A přitom zrovna rychlá jízda ji tak bavila. Zvláště v kalhotách s drobným, jakoby letním kytičkovým vzorem. Letos si to pořádně užije.

Jezdit mezi svátky na hory pro ni znamenalo totéž jako být šťastná. Na horách jsou všichni krásní, připadalo jí. Jezdí se tu nahoru a dolů, poposkakuje se na jedné uvolněné snowboardácké noze ve frontě na vlek a dívá se na sněh.

Sníh ji vždycky fascinoval. Znamenal pro ni ticho a fakt, že vlekaři pouštěli na plné pecky hudbu, na tom nemohl nic změnit. Karolína se nemohla dočkat, až bude letos zase šťastná.

Štědrý den u rodičů přetrpěla, pak odjela k sobě domů, sbalila si věci a lehla si. A ráno nevstala. Na mobilu jí za-

zvonil budík v sedm, v osm třicet měla být u Sylvy a jejího auta, v devět měli vyzvednout Tomina. Jenomže Karolína se nemohla hnout. Zvedla levou ruku a připadalo jí, jako by nesla parní válec. Zvedla druhou a měla stejný pocit. V nohou jí bušila krev a ve spáncích něco mnohem ostrějšího. Chtělo se jí čurat, ale sundat ze sebe deku se jevilo jako zhola nemožné. Ležela tedy dál bez hnutí a bez nároku na cokoli, včetně vyprázdnění močového měchýře. Zřejmě usnula, možná na den, možná na týden. Nemohla vzít mobil, když jí volali, nemohla se najíst, napít, nemohla myslet ani se dívat. Nemohla žít. Mohla jen ležet bez hnutí, zmítat se a blouznit. Možná to trvalo den, možná týden, možná rok.

Zdálo se jí, že pluje bílým prostorem jako sněhová vánice. Mrzla, až praštěla a přitom se potila od hlavy po palce u nohou. Jediné, co v mrákotách zřetelně vnímala, byly Igorovy doteky a jeho dech a jeho vlasy přilepené na její tváři a oči, oči, kterými její postel přetékala.

Rovněž vnímala, že mobil od určitého okamžiku umlkl. Držela se ho oběma rukama jako stébla, úpěnlivě myslela na to, že až Igor zavolá, musí hovor dokázat vzít, když už se mu nedokáže ozvat sama. „Přijed“,“ zasípe jediné slovo, na které se zmůže. Jenomže telefon mlčel. Všechno mlčelo, jen bělost kolem ní houstla, jako by se měla navždy ztratit na vrcholcích hor. Igor se ztratil. Konečně vypadl z jejího života, jak si přála.

Po několika dnech ji probudil hlad. Dovlekla se k ledniče a vypadlo na ni několik shnilých sýrů a nedojedených jogurtů. Naprázdno polkla, umyla se, oblékla a učesala. Už dokázala i nastartovat auto, vyjet z postranní ulice na hlavní a hned potom doprava na magistrálu.

Tam se jí zmocnila panika. Právě upadla do strojku na maso. Nepochybovala o tom, že šílí. Nemá se přece čeho

bát. Vždyť v období mezi svátky město utichá jako po bouři, davy zmizí k husám a kachnám a všude se rozhostí klid, jako by konečně měla vyjít kometa. Je to něco na ten způsob, jako když na horách potichounku sněží.

Karolína vyhodila blinkr a odbočila z pruhu pro nákladky více vlevo. Zvuk blikačky ji jako vždycky potěšil, uklidňoval ji jako tikot hodin.

„Krávo!“ uslyšela za bezpečnou hranicí svého auta.

Vedle ní uháněl ve svém voze rozšklebený brontosaurus a z vyrolovaného okénka na ni dělal sprostý posunek. Zřetelně viděla jeho drápy i šupinatou pěst. Otřásla se hnusem a dostala strach. Přidala plyn. Ve zpětném zrcátku spatřila, jak se za ní rítí prase, rypákem rylo do předního skla a hlasitě kvičelo. Přidala plyn ještě víc a pustila si cedéčko s Mahlerem.

„Jsem oslabená, mám hlad, mám vidiny a blázním,“ opakovala si. Jenomže zakázanou rychlostí ji předjížděla krajta tygrovitá, třepetala na ni jazykem, co z něj kapaly oranžové sliny Karolíně do vlasů.

Proč se vlastně s Igorem rozešla, ptala se teď opatrně sama sebe. Ale na to, aby si odpověděla, byla příliš vyhládlá a poslintaná. Ačkoli se na palubní desce dočetla, že teplota v autě dosahuje sedmadvaceti stupňů, drkotala zubama.

„Ty svině!“ troubil na ni krokodýl, co jel schválně už delší dobu vedle ní, aby ji mohl lépe sežrat.

Rozešla se s ním proto, aby byla šťastná, vzpomněla si. Igor neplnil její představy toho pravého. Například byl menší než ona. A někdy se choval tak trapně, že se za něj styděla. A někdy chodil pozdě. A moc rychle jedl. Úplně hlta! Po bradě mu tekly různé omáčky. Karolína přestala jíst omáčky. Zasloužila si jiného kluka. Hezčího a chytřejšího. Lepší žádný vztah než špatný vztah, věděla. Tuhle jistotu jí žádní ještěři nevezmou, ani kdyby ji mlátili ocasy hlava nehla-

va, ani kdyby ji po kouskách žrali a po kouskách vyplivovali. Karolína neodvolá.

Konečně mohla odbočit z tříproudové silnice ve směru označovaném jako nákupní zóna. Před ní se rozprostíral obří komplex, po nebe naplněný žrádlem. Naprázdno polkla. Kolik tak mohla zhubnout? Nevážila se, ale když si oblékla džíny, málem z nich vypadla.

Objela parkoviště třikrát dokola, ale nenašla tu ani jediné volné místo. Všechna stání jsou obsazena, hlásala svítící cedule v prvním, druhém i třetím patře. Vyjela tedy na střechu. Nezdálo se, že by v období mezi svátky město jakkoli utichalo, právě naopak.

Nákupní centrum bylo plné po zuby ozbrojených lovců potravin. Také tam panovala stejná situace, ale Karolína měla obrovské štěstí – auto těsně před ní se rozsvítilo a chystalo se opustit nákupní ráj. Cítila, jak ji zalévá pocit štěstí. Dala si blikáčky a trpělivě čekala, až majitelka automobilu plného řvoucích dětí vyjede.

„Píčo!“ uslyšela za sebou zřetelné prasečí zachroptění. Věděla, že se nemá otáčet, ale nedokázala to. Ve zpětném zrcátku spatřila živočicha s několika štětinami na uších.

„Co tady stojíš, uprostřed parkoviště?“

Věděla, že nesmí reagovat, že musí dělat, jako by neexistoval ani vepř, ani ona, že se má dívat nepohnutě před sebe a čekat, až se místo uvolní. Místo toho se však opřela oběma rukama o volant, dlouze zatroubila a rozplakala se. Prasečí auto prudce vyrazilo vpřed a nacpalo se vedle ní, aby si řidič mohl zblízka prohlédnout někoho, kdo pláče v tom nádherném, teprve nedávno vysvěceném nákupním centru. Pak jí konečně dal pokoj.

Vystoupila a těšila se, že se nají. Vzala si obří vozík a vjela do samošky neboli oddělení potravin. Potácela se tam mezi zdivočelými psy a kočkami, drápali ji do tváří a plácali se po

zádech mraženými kuřaty a lochneskami na grilu. Pro slzy neviděla. Umírala hladu.

Vrhla se na bagetu z regálu a hltavě ji jedla před očima vši té zvěře. Pomohlo to. Uklidnila se. Břichem se jí rozlévalo teplo. Svět není tak zlý, jak vypadá. Škoda jen, že ji nemá nikdo rád, že ji všichni chtějí rozsápat a sežrat. A ona tolik potřebuje lásku! Ano, tak to je, už si jasně vzpomíná, Igor jí nedával lásku.

Dojela s košíkem k pokladně. Zvířata se rozplynula a ona před sebou spatřila mladého pokladního. Mrknul na nedojedenou bagetu a pak na Karolínu. Překrásně se na ni usmál: „Chutnala, že?“ mrkl na ni.

Přelezla běžící pás pokladny a chlapce vroucně objala. Zaplavila ji něha a bezmezná láska. Konečně ji někdo miluje! Chytí si svého pokladního a už ho nikdy nepustí. Líbala ho od hlavy až k patě.

Privolaný lékař z toho nedělal žádnou velkou aféru. Lidé blázní, svátky jsou psychicky náročné. Ta slečna má jen chřipku. A potřebu lásky, která se však v tomto centru neprodává. To chce klid.

Toto je pouze náhled elektronické knihy. Zakoupení její plné verze je možné v elektronickém obchodě společnosti eReading.